

Разходки с котки и обичлива готовност за смях

Няма как по друг начин да определим това, която видя публиката на официалното откриване на изложбата „Котешка разходка“ на художничката Петя Константинова, която бе представена на 4 декември в галерията на Българския културен институт в Прага. Топлите, усмихнати и закачливи картини, нарисувани по необичаен начин с използването на цветни химикали, тушове и тънкописци, сгряха присъстващите в мразовитата декемврийска вечер, а многобройните гости изпълниха докрай пространството на галерията.

За настъпващите светли празници Българският културен институт заедно с Петя Константинова подготвиха интересни инициативи: след официалното откриване на изложбата, на 9 декември посетителите имаха възможност да се включат в Ателие за ръчно направени лампи. Лампите на Ники Табаков са добре познати в България, но за пръв път грейнаха в Прага. Идеята за авторски хартиени лампи хрумва на твореца, след като се запознава с мароканските кожени лампи, които са така популярни в северната част на Африка. Но за разлика от африканските им събратя – лампите на Ники използват много по-достъпен и природосъобразен материал, какъвто е хартията, а с времето той създава своя собствена концепция за форма и размер на лампите, която става популярна и разпознаваема в България, а името Ники Табаков се превръща в марка и се свързва в топлината и уютта, които носят неговите творения. За своето ателие в Прага Ники бе подготвил различни конструкции на бъдещи лампи. Хартията, която се използва за направата на лампите и която се е превърнала в тяхна емблема, е ръчно изработена непалска хартия, която освен в богата палитра от цветове, се предлага в различни десени и текстури, включително хартия от сушени цветя с естествени флорални елементи. В творилничката на оригиналните лампи се включиха и деца от Българското държавно училище в Прага.

Петя Константинова и Володя Гоцев

Петя Константинова

е родена през 1979 г. в Стара Загора. Завършва българска филология в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“, след което продължава образованието си в сферата на рекламата и се дипломира като магистър „Връзки с обществеността“ в Софийски университет „Климент Охридски“. Близко 10 години работи като рекламен специалист, но прави рязък завои в живота и професионалното си развитие, след спукване на язва, вътрешен кръвоизлив и втори шанс за живот след продължително лечение. Язвата е повод Петя да преосмисли житейските си приоритети и да насочи енергията си в занимание, което я зарежда и ѝ доставя удоволствие – рисуването. В него тя намира своя спасителен остров, бягство от битовизма и офисния стрес. Рисуването носи на Петя неповторимо удоволствие и спокойствие и тя се надява чрез творбите си да успее да предаде тези усещания на публиката, която стои от другата страна на картините ѝ.

Петя Константинова има реализирани над 10 самостоятелни изложби в България, Германия, Белгия, Чехия и Люксембург, а нейни илюстрации се разхождат по страниците на издателства от България, Румъния, Чехия и Китай.

На 16 декември, Петя Константинова представи книгата си „Нарисувах ти вечеря“. Между двете корици на книгата можете да намерите 33 рисувани рецепти и кулинарни съвети за вкусни супи, закуски, сосове, предястия, постни, месни ястия и десерти, характерни за българската кухня, от които ще си облизете пръстите! Страхотните илюстрации на всяка рецепта помагат да се ориентирате по-бързо в стъпките за приготвяне на ястието, а съпътстващите към тях текстове са на български и английски език. На представянето на книгата посетителите се запознаха с авторката, а тя демонстрира рецептата за домашен течен шоколад, след което последва дегустация.

„И в рисунките, и в присъствието на Петя Константинова има деликатна сладост и обичлива готовност да се засмее. Да предизвика усмивката на събеседника си. Завършила е „Българска филология“ (в ПУ

„Паисий Хилендарски“) и „Връзки с обществеността“ (в СУ „Климент Охридски“), но се занимава основно с рисуване. Самобитните ѝ платна и илюстрации няма как да бъдат обръкани – те винаги разказват едновременно по няколко истории. Човек трябва само внимателно да проследи дребните детайли, с които въображението на Петя Константинова населява света на картината. Сред познатите ѝ котки с човешки очи, сред жените с разветви коси, сред крехко килнатите къщи и издутите от вятра дрехи винаги намира някакво преживяване – мека тъга, носталгия, обич или хитроумен опит за бягство от действителността“, казва за творчеството ѝ писателката Ина Иванова.

През 2016 г. Петя Константинова и нейното творчество бяха представени за пръв път в Прага на страниците на сп. „Роден глас“. Какво казва художничката днес за промените в живота си, за творческите си намерения, можете да прочетете в интервюто, което тя даде за нашата медия, въпреки натоварената си програма.

– Петя, с теб се запознахме през лятото на 2016 г. по време на първата ти изложба в Прага. Тогава Арт-фабриката на българския художник Любен Петров бе грейнала с твоите ярки и слънчеви картини, не липсваше календарът ти, книжката за оцветяване на издателство „Клевър бук“, както и част от картините ти, форматиращи като картички. Днес представяш своя изложба в престижната галерия на Българския културен институт в чешката столица. Разкажи как се роди идеята за изложбата и защо реши да я озаглавиш „Котешка разходка“?

– Идеята за изложба в галерията на Българския културен институт се прокрадна преди доста време. С Ангел Маринов, който тогава работеше в Българския институт, сме приятели и той познава добре начина ми на рисуване и творчеството ми и именно от него дойде идеята за изложба, но аз все отлагах да я планирам, основно заради трудния период на майчинство с близнаци, който не ми позволяваше да рисувам с размах и да следвам някакъв плавен и постоянен ритъм на работа.

Малките доста боледуваха през първите си две години и изчаквах нещата да се успокоят, за да мога спокойно да подготвя нова изложба. Първоначално изложбата бе насрочена за лятото тази година..., но отложих за есента..., после за зимата... и ето, че в крайна сметка се спрях на декември като оптимален вариант да успея да се представя, както бих искала. А заглавието на изложбата дойде естествено чрез заглавието на една от водещите картини в нея (същата използвахме и за плаката на събитието). В моите картини котките са мнозинство и ми се стори удачно да именувам така самата изложба.

– В човешкия живот седем години са и много, и малко. Какво се промени при теб, в личен и професионален план?

– Голямата промяна в личен план бе появата на децата. С тях всички приоритети се пренаредиха отново и Петя-та отпреди децата остана в някакъв минал период, а се появи една друга Петя, която самата аз все още опознавам и се адаптирам към амплото ѝ на майка. В професионален план – може би станах по-организирана и дисциплинирана в това, което правя. Ако преди 7 години все още го възприемах по-скоро като хоби, сега гледам на него като на любима (и необходима) работа, в която трябва да спазваш зададени срокове, да се опитваш внимателно да вникнеш в заданието, когато идва отвън и да дадеш максимум от себе си при изпълнението му, за да се чувстваш удовлетворен от резултата.

– В новооткритата ти изложба главен герой са котките. Принадлежи към семейството на „коткарите“ и знам, че тези своенравни животни вдъхновяват човека. Понякога го ядосват, друг път го развеселяват или умиляват. Но твоите герои почти неизменно са на фона на пражките домове. Леко килнати на една страна, с очарователни островърхи кулички, малки балкончета. Прага част ли е от творческите ти вдъхновения?

– Прага е неизменен извор на вдъхновение и очарование. Не спира да ме удивлява всеки път, когато се разхождам из града... Преоткривам го всеки път по различен начин и ме

„захранва“ с постоянни идеи и сюжети за картините ми. Котките и Прага са любими музи и постоянно присъствие в сюжетите на картините.

– Правиш и календари от свои рисунки, аз самата вече имам няколко стари, които продължавам да пазя, защото за мен те не са просто календари, а произведения на изкуството. Има ли според теб интерес към подобен вид творчество и какво привлича хората към тях?

– Да, вече 12 години създавам авторски календар с мои илюстрации. Той е от продуктите „срок на годност“, които човек би могъл да ползва и след като изтече годишния им срок като принтирани картини в рамка или ламинирани подложки за хранене (и двете идеи са ми споделени от клиенти, които са реализирали по този начин страничките от календарите, след като годината им изтече). Аз самата купувам за дома си авторски календари на любими художници, защото ми носят настроение и хубави емоции (а и така мога да ги гледам цяла година, без да ми омръзват, тъй като всеки месец разлиствам нова страница с нова рисунка). Предполагам, че емоцията и самата нужда от емоция е водещият мотив при покупката на календар. От една страна – така подкрепяш любим художник, от друга страна – създаваш си уют и си подаряваш доза приказност чрез илюстрациите в календара, а има и трета страна – календарът е достъпен като цена. Самите картини са с доста по-висока стойност и макар че се старая творбите ми да са достъпни, не всеки би могъл да отдели от бюджета си, за да си купи картина, докато цената на календара не е много по-различна от цената на една книга.

– По време на премиерата на изложбата се продаваха и твоят календар за 2024 г., както и кулинарната ти книга. Купих три книги – за себе си, за дъщеря си и като коледен подарък за най-близката ми приятелка тук, в Прага. Самата аз съм подготвила две българо-чешки кулинарни книжки като част от издателската дейност на сп. „Роден глас“, но подобна идея никога не ми беше хрумвала. Кое те вдъхнови да направиш

своите рисувани рецепти?

– Идеята е стара – още от време-то, когато работех в офис. И тъй като

офисът беше в покрайнините на София, далече от обществени заведения за хранене, обикновено с колегите

подготвяхме заедно в офисната кухня обяд за всички и, готвейки, разменяхме любими рецепти. Хрумна ми да ги рисувам и да ги публикувам във вътрешнофирмения бюлетин, който тогава подготвях в ролята си на PR. След време се появи социалната мрежа фейсбук, там създадох своя страничка Petya Konstantinova Art и прехвърлих рецептите в интернет. Това им донесе публичност, появи се голям интерес към тях и множество съвети да ги събера в книга. И така минаха почти десет години, когато от едно българско издателство (издателство „Потайниче“) се свързах с мен с предложение да направим книга с рисуваните рецепти. Едва тогава сякаш възприех идеята сериозно и започнах да подготвям рисунките си за печат, а след още няколко месеца се появи „Нарисувах ти вечеря“ – двуезична рисувана книга с 33 любими рецепти и полезни кулинарни съвети.

– Беше споделила, че в началото, когато си решила да напуснеш сигурната си работа със сигурна заплата, си се чувствала притеснена и си преживяла много безсънни нощи. В момента чувстваш ли се уверена, че творчеството ти се харесва на хората и че художникът на свободна практика може да храни къща, ако перифразираме известната българска крилата мисъл?

– С годините и натрупания опит понякога се чувствам по-уверена в себе си. Но най-вече съм щастлива с това, което правя. Сигурността (като доход) е плаваща мерна единица и съм далече от мисълта, че мога да разчитам на постоянен равномерен доход. Но точно тази несигурност ме кара да се опитвам да правя нови и нови неща, да експериментирам с продуктите, които създавам и да генерирам идеи, за да завъртам колелото на творчеството си.

– Наближават коледните празници, новата година вече почуква на вратите на домовете ни – какво би си пожелала за настъпващата 2024 г.?

– На себе си пожелавам здраве и време! Време за близките, време за себе си, време за споделяне и здраве, за да реализирам всичко изброено дотук. ♦